

Vi skal tage Danmark og Dannebrog tilbage

Jeg er vokset op med en stolthed over det frie Danmark. Jeg elsker Danmark. Men jeg elsker virkelig ikke den ufrihed, den sindelagskontrol og den opdeling af mennesker, som Dansk Folkeparti kalder danskhed.

KRONIK

Pernille Skipper, politisk ordfører for Enhedslisten

De seneste årtier har Dansk Folkeparti skridt efter skridt forsøgt at overtage Dannebrog og som et andet reklamebureau forsøgt at associere dansk nationalfølelse med netop deres parti. Partiets logo er svøbt i et dannebrog. Partiet bruger danske flag på plakater, og DF'erne taler altid om, at vores land og nationalitet er truet – og ”de er de store redningsmænd” forstås. Målet er selvfølgelig, at de vil kobles til alt, der er dansk, hjemligt og trygt. Men de nøjes ikke længere med at omklamre danske symboler på en måde, der nærmest må gøre Dannebrog utilpas. Nu vil Martin

Henriksen, Thulesen Dahl og de andre også bestemme, hvornår man er ”rigtig dansk”.

Debatten om ”danskhed” tog fart, da højrefløjen i Folketinget vedtog en udtalelse om, hvor mange mennesker med ikkevestlig baggrund der måtte bo i udsatte boligområder. Partierne bag definerede det at være dansk som det modsatte af at have forældre eller bedsteforældre, der er født i ikkevestlige lande. Også selvom man selv er født og opvokset her i landet og har et dansk rødbedepas liggende hjemme i kommodeskuffen. Med den logik kan du godt være dansk, hvis dine forældre er fra Polen eller USA, men ikke hvis de er fra Pakistan. De fleste partier bag vedtagelsen trak efterfølgende i land, og det er da altid noget. For selvfølgelig er det ikke ens forfædres aner, religion eller hudfarve, der afgør, om man er en del af fællesskabet. Sådan skal det ikke være i et land som Danmark. Medmindre man spørger Dansk Folkeparti, som fortsatte som selvudnævnte danskhedskontrollører.

Martin Henriksen har blandt andet påstået, at man ikke er dansk, hvis man eksempelvis ikke fejrer jul. Det er et under, at Dansk Folkeparti endnu ikke har forsøgt at udsende præcise retningslinjer for, præcis

hvordan julen skal fejres hjemme hos hver enkelt familie i Danmark.

Det er ikke nyt, at Dansk Folkeparti vil lave regler for, hvordan andre skal leve deres liv. Det har igen og igen været en mærkesag for dem, at de vil tvinge svinekød på alle børns tallerkener i børnehaverne. De har i årevis forsøgt at få lovgivet om, hvordan man må gå klædt. Med hjælp fra flere såkaldt liberale partier er det lykkedes dem at få indført et burkaforbud. Og nu skal alle nye statsborgere til tvangshåndtryksfest hos den lokale borgmester. Det er lige så undergravende for friheden i det danske samfund, som det er tosset.

Det er i høj grad også undergravende for det danske samfund og danskheden, at statsborgerskab er på vej til at blive gjort til noget meget eksklusivt, der skal skænkes som nådegave af Inger Støjberg, Martin Henriksen, Naser Khader og andre. Konsekvensen er, at en større gruppe mennesker, der har udsigt til at bo her hele livet, af forskellige grunde ikke kan få de grundlæggende borgerrettigheder, der følger med et statsborgerskab.

Jeg kørte i taxa med Muhammed i foråret. Han har en master i business, og hans kone har en i statistik. De har to børn på fem og to, der er født i Danmark. De er veluddannede, taler dansk, betaler deres skat. Men Muhammed kan ikke få statsborgerskab, fordi han som taxachauffør på et tidspunkt fik en fartbøde. Selvom Muhammed opfylder alle pligterne i vores samfund, kan han ikke få de sam-

me rettigheder, som alle andre. Når han ikke er statsborger, må han ikke stemme til folketingsvalg, og hans børn, der er født her, vil vokse op uden de samme rettigheder som de andre i skolen og resten af samfundet.

Man kan godt sige til Muhammed, at det er ulovligt at køre for stærkt. Og det er sandt. Men du kan ikke forklare ham, hvorfor det for de fleste borgere kun udløser en bøde, mens han oveni bliver udelukket fra at få grundlæggende borgerrettigheder.

Jeg synes, at flere af kravene til statsborgerskab er decideret platte. Viden om Olsen Banden og dansk deltagelse i internationale håndboldstævner skal ikke afgøre, om man må være en del af fællesskabet. Men oven i er der nu lagt op til, at nye statsborgere skal igennem interviews, hvor det skal vurderes, om det enkelte menneske ”vil Danmark det godt”, som Dansk Folkeparti foreslår det. Her taler vi om rent subjektive optagelsessamtaler. Det er ikke kun smagsdommeri. Det er reel sindelagskontrol. Kun de med de rigtige holdninger får adgang til grundlæggende borgerrettigheder og fuld deltagelse i samfundet.

Dansk Folkepartis forsøg på at tage patent på danskheden og Danmark er et direkte opgør med holdningsfriheden og de lige rettigheder for alle. Det er i strid med demokratiets hjerte. Men deres løsagtige forhold til frihedsrettigheder, demokratiske grundprincipper og retsstatsprincipper er efter min mening alt andet end dansk. Det er på tide, at alle, der ønsker, at Danmark skal være et frit og lige samfund for alle, siger fra – at vi fylder mere i landskabet, så Dansk Folkepartis forlorne version af danskhed kom-

Dansk Folkepartis forsøg på at tage patent på danskheden og Danmark er et direkte opgør med holdningsfriheden og de lige rettigheder for alle.

mer til at fylde meget, meget mindre.

Jeg er vokset op med retten til at være sig selv. Med en stolthed af det frie Danmark. Et land, som gik forrest i verden, når totalitære styre skulle kritiseres. Og en folkeskole, hvor vi blev rost, hvis vi turde være kritiske og uenige på en konstruktiv måde.

Vi er altid blevet fortalt, at ytringsfrihed er for alle. Særligt dem, du er uenig med. Alle må sige alt. Alle må se ud, som de vil. Og vi må gerne være uenige. Med andre ord: Vi kan sagtens – som min gamle farfar – brumme i skægget af, at andre er sære, men vi hjælper dem selvfølgelig, når de har brug for det. Den form for åbenhed over for andre – også selv om vi godt kan virke reserverede på overfladen – vil jeg til hver en tid forbinde med danskhed.

Når Dansk Folkeparti skambruger vores fane i sit logo og reklamer, har det en effekt. Dansk Folkeparti kobles sammen med alt, der er dansk, og alt, der er dansk, kan pludselig kobles til Dansk Folkeparti. Ingen tvivl om, at det er deres ønske og mål. Men det betyder også, at mange får det svært med Danmark på grund af Dansk Folkeparti. At stolthed over Danmark pludselig er noget, man gemmer væk. Fordi man ikke vil misforstås eller komme til at bakke op om en

danskhed, der ikke kan rumme forskellighed. Fordi man er bange for, at man så også vil blive taget til indtægt for den fremmedfjendskhed, som Dansk Folkeparti har pakket ind i Dannebrog. Jeg ved, at jeg ikke er den eneste, der kan have det svært med min egen nationalfølelse af netop den grund. Og vi risikerer, at de får ret, når de fortæller os, at et angreb på dem er et angreb på Danmark. Det skal stoppes.

Jeg har nationalfølelse. Jeg elsker mit land. Men når jeg tænker på det Danmark, jeg elsker, er det ikke et land med meningspoliti, krav til menuen eller bestemt påklædning. Det er ikke et land, der er så snævert og uden hjerte, som Dansk Folkeparti vil gøre det til.

Dansk Folkeparti skal ikke have succes med at gøre Danmark, danskhed og danske værdier til noget fremmedfjendsk, sekterisk og ekskluderende. For mig er det alt andet.

Vi kan gøre to ting nu. Vi kan dukke nakken og skamme os, når vi siger, at vi er danskere. Måske endda have en dårlig smag i munden, når vi sætter flag i fødselsdagskagen, fordi vi synes, at det minder om Dansk Folkepartis småtotalitære verdenssyn. Eller vi kan tage vores Danmark tilbage.

Lad os sige til DF’erne, at ja, I må mene, hvad I vil. Jeg er ligeglad med, om I er stuerene. Det er også helt i orden, at I godt kan lide frikadeller – det er vi mange, der kan. Men Danmark er også for dem af os, der har forældre fra andre lande. Også for dem af os, der ikke har boet her i mange år. Også for dem af os, der ikke mener, tænker og spiser det samme som Martin Henriksen. Dansk Folkeparti ejer ikke Dannebrog. DF ejer ikke Danmark. Det gør vi alle sammen. Forskellige, som vi er.